NEDERLANDSE EDITIE

LEAVE ME BEHIND

USA TODAY - BESTSELLERAUTEUR

K.M. MORONOVA

PROLOOG

BONES

Patagonië ~ twee jaar geleden

Abrahms ogen zijn troebel van donker bloed. Ik probeer de rode strepen van zijn wangen te vegen met mijn mouw, maar het blijft onophoudelijk vloeien uit de snee aan de zijkant van zijn hoofd. Zijn donkerblonde haar, dat altijd zo licht was, is nu wijnrood, doordrenkt met de geur van de dood. Modder en steentjes kleven aan de plakkerigheid van zijn huid. Paniek flitst door me heen; alleen pure wilskracht houdt mijn gezicht strak en emotieloos.

'B-Bones.'

Mijn borst voelt zwaar door de zwakte die zijn piepende ademhaling naar buiten trekt. Zijn vingers trillen als hij naar me reikt. Zijn zwarte handschoenen zijn doordrenkt met bloed. Ik bijt op mijn onderlip om de ondraaglijke pijn in mijn keel te onderdrukken.

'Ik ben er, Abrahm.' Ik sluit mijn ogen om de wanhoop weg te duwen.

'Ik ben...' Hij hoest en bloed spat op mijn masker. Ik knipper niet. 'B-bang.' Zijn groene ogen zijn troebel en geelachtig van het bloed dat erin sijpelt, langzaam dof wordend nu de dood hem

grijpt. Met trillende vingers trek ik mijn handschoenen uit en leg mijn koude hand tegen zijn wang.

Shit. We hadden hier niet moeten zijn, niet op deze manier. Riøt Squad had ons bij het controlepunt moeten opwachten. Waar de fuck bleven ze? Ik duik weg als kogels het droge zand inslaan en stof rondom ons opjagen.

Abrahms borstkas is opengereten, er zit een gat vlak naast zijn hart. De warmte van zijn lichaam verdwijnt snel. Verdómme. Ik hef mijn hoofd en speur door de rook naar de rest van onze squad. Drie dode vijanden zijn het enige dat roerloos in de open vlakte ligt. Ik heb ze genadeloos afgemaakt, zoals mij geleerd is, maar zij waren het niet die mijn tweede in bevel neerschoten. Zij zijn niet verantwoordelijk voor zijn stervende lichaam. De kogel is dwars door zijn vest gegaan en is waarschijnlijk een zwaarder kaliber.

Mijn vuisten ballen zich. Waarom bleef hij niet achter, zoals ik hem had gezegd? Verdómme.

De rest van mijn squad vuurt terug en stelt het terrein veilig, maar het zal te laat zijn. Ik heb genoeg mannen zien sterven om te weten wanneer er geen hoop meer is. Abrahm gaat het niet redden, en ik kan mezelf er niet toe brengen hem achter te laten. Er zijn protocollen die ik moet volgen, de missie is nog niet voltooid, maar het kan me ineens niet meer schelen. Niet nu hij doodgaat. Ik sluit mijn ogen en haal met trillende handen langzaam mijn masker van mijn gezicht af.

Een gezicht dat niemand mag zien. *Ik wil dat hij het ziet.*

Ik open mijn ogen en kijk naar hem.

Abrahms ogen sperren zich wijd open, zijn wenkbrauwen trekken zwak samen van ongerustheid. 'Bones, dat mag je niet –' Hij probeert zijn hand op te tillen om mijn gezicht te bedekken, maar hij kan zijn arm niet meer bewegen. Ik vang zijn vallende hand op.

'Bradshaw.'

Zijn vermoeide ogen vallen langzaam dicht, maar een kleine glimlach krult om zijn gebarsten lippen.

'Mijn naam is Bradshaw.' Mijn stem is niets meer dan een fluistering, maar ik weet dat hij het hoort.

Abrahm haalt zijn laatste adem. Het klinkt als een zucht van

verlichting. Het klinkt helemaal niet als het laatste geluid dat hij ooit zal maken.

Zijn ogen blijven op mij gericht, ze zijn nu vertroebeld maar het lijkt alsof ze dwars door me heen kijken.

Het licht is weg.

En wraak wordt in mijn hart geboren.

1 / NELL

Ik word overgeplaatst naar een squad die uit duivels bestaat. Nee, niet letterlijk, maar deze mannen komen verdomd dicht in de buurt.

De hele Riøt Squad werd twee jaar geleden gedood tijdens een Level Red-missie in Patagonië. Iedereen, behalve ik. En wat leverde mijn overleving me op, behalve een flinke portie trauma? Een overplaatsing naar de slechtst denkbare squad: Malum.

Ik laat een lange zucht ontsnappen en kijk voor de honderdste keer op mijn horloge. Ik tik onrustig met mijn voet terwijl ik wacht tot de rij passagiers voor me hun bagage uit de rekken haalt, zodat ik eindelijk uit het vliegtuig kan en mijn volgende vlucht kan halen.

Rennend door de luchthaven probeer ik mezelf wanhopig wijs te maken dat ik het respect van mijn nieuwe squad kan verdienen met niets meer dan bloed en zweet. *Hopelijk zijn ze niet zo meedogenloos als Riøt was toen ik me daar voor het eerst aansloot.*

Wanneer ik eindelijk instap, is de stoel bij het raam in mijn rij al bezet. Ik trek mijn ticket tevoorschijn om mijn stoelnummer te controleren. *Die klootzak zit op mijn plek.* Met een geïrriteerde zucht blaas ik de lucht uit mijn longen. Het is een rij van drie stoelen en aan beide uiteinden zit al iemand, waardoor de

middelste voor mij is. De man aan het gangpad heeft zijn capuchon op, zijn gezicht is verborgen.

De andere kerel, ook in het zwart gekleed en met zijn capuchon op, staart uit het raam. Hij lijkt niet bepaald bezig met zijn omgeving. Ik blijf even geïrriteerd staan, maar de mensen achter me beginnen al ongeduldig te zuchten, dus ik geef het op en plof neer op de middelste stoel. *God, ik háát vliegen.* Iedereen is chagrijnig, moe en zó fucking onbeschoft.

De man aan het gangpad maakt geen aanstalten om zijn benen opzij te doen of op te kijken, dus ik slik de scheldwoorden die in mijn keel branden in en probeer me langs hem te wringen. Ik heb er nu al spijt van dat ik vanmorgen die dunne zwarte legging aangetrokken heb; mijn dijen schuren tegen zijn knieën. Achteraf gezien had ik beter een joggingbroek kunnen dragen.

Terwijl ik langs zijn voeten probeer te stappen, blijft mijn achterste voet haken tussen de zijne en val ik voorover. Mijn rugzak belandt op de schoot van de man bij het raam, en de man aan het gangpad vangt me half op met één sterke hand die zich over het midden van mijn buik spreidt; de andere ligt om de binnenkant van mijn bovenbeen.

Ik ruk mezelf automatisch uit zijn greep en werp hem een moordende blik toe. Die maar kort aanhoudt. Want nu hij opkijkt, zie ik zijn prachtige gezicht. Een ijzige scherpte straalt uit zijn lichtblauwe ogen. Zijn hoekige kaak en uitdrukkingsloze blik maken hem er niet bepaald vriendelijker op. Onder zijn linkeroog loopt een dun litteken van ongeveer drie centimeter, waardoor hij er vermoeid uitziet. Een ander kruist zijn neusbrug en twee kleine littekens trekken langs de rechterkant van zijn onderlip, bijna alsof het oude piercings zijn. De schaduwen van zijn wangen tekenen de spieren onder zijn huid. Hij is met gemak de mooiste man die ik ooit heb gezien.

Mijn verstand keert terug zodra ik me herinner dat burgers mijn tic om mensen te observeren waarschijnlijk niet waarderen.

Ik haal diep adem en laat die langzaam ontsnappen.

'Bedankt,' zeg ik zo luchtig mogelijk voordat ik op de middelste stoel ga zitten. Hij reageert niet en leunt achterover met zijn hoofd

tegen de rugleuning. Ik werp een blik opzij en zie de zijkant van zijn noise-cancelling headphones onder zijn capuchon uitsteken. Ik denk er niet verder over na. Ik wil gewoon dat deze laatste vlucht voorbij is, zodat ik kan slapen voordat de nachtmerrie morgen begint.

De man bij het raam glimlacht kort en geeft me mijn tas terug.

'Sorry daarvoor,' mompel ik, zonder hoger te kijken dan zijn lippen.

Ik trek mijn noise-cancelling headphones uit mijn tas en schuif mijn rugzak onder de stoel voordat ik probeer een beetje comfortabel te gaan zitten. Nou ja, zo comfortabel als dat kan in een vliegtuig. Ik háát vliegen. Heb dat altijd al gedaan en het zal altijd zo blijven. Vroeger gierde de angst door mijn aderen zodra ik aan boord ging, maar die angst is me er wel uitgetraind.

Het is een vlucht van zes uur naar Californië. Op een gegeven moment val ik in slaap, om vervolgens wakker te schrikken van turbulentie.

De alertheid schiet meteen door mijn lichaam voordat ik besef dat ik niet in een helikopter zit. Elke vorm van turbulentie in de lucht zet me op scherp. Ik slaap tegenwoordig licht. Met een ruk hef ik mijn hoofd, kijk snel om me heen en trek mijn koptelefoon omlaag rond mijn nek terwijl ik de slaap uit mijn ogen knipper. Iedereen om me heen zit rustig te lezen, een film te kijken of te slapen.

Opgelucht kijk ik naar de man naast me bij het raam. Hij kijkt me aan met een nieuwsgierige blik. Mijn ogen worden groot als ik hem in me opneem. Het is hier schemerig, maar zelfs in het donker zou ik zien dat hij knap is. Wacht even... zat hij niet aan het gangpad toen ik in slaap viel? Zwart haar piekt onder de rand van zijn donkergrijze beanie vandaan, net zo donker als zijn wenkbrauwen. Zijn ogen zijn een zachtere, diepere tint blauw dan eerder.

Maar er zit geen litteken onder zijn linkeroog, over zijn neusbrug of langs zijn onderlip.

'Sorry, zat jij daarnet niet aan het gangpad?' vraag ik aarzelend. Hij ziet er niet uit als iemand die erg aardig is. Het

verrast me dan ook dat hij zijn onderzoekende blik laat verdwijnen en er een kleine grijns verschijnt.

'Nee. Dat is mijn tweelingbroer,' zegt hij simpelweg. Zijn stem is hees en aangenaam. Niet te hoog, niet te laag, maar precies ertussenin.

Zijn charme overvalt me en het duurt even voordat ik mijn gedachten bij elkaar heb. 'O.' Mijn wenkbrauwen trekken samen en dat lijkt hem te amuseren. Tweeling? Zijn blik glijdt even naar mijn lippen en dan weer omhoog. Is hij model? Hij zou het zo kunnen zijn. Ik wil hem graag vragen stellen die ik normaal niet zou stellen. Iets aan zijn spottende glimlach lokt me uit. Er is iets uitdagends aan dat lachje dat me prikkelt. *Het doet me denken aan sergeant Jenkins.* Ik duw snel die gedachte weg – aan Jenkins denken zorgt er alleen maar voor dat mijn hart pijn doet.

'Ja, hij praat niet veel, in tegenstelling tot mij.' Hij knipoogt. 'Maar die turbulentie joeg je de stuipen op het lijf, hè? Je lag knock-out met je hoofd op mijn schouder.' Hij grinnikt en even wordt mijn zware gemoed iets lichter.

Wacht eens even, ik deed wát?

De hitte schiet naar mijn wangen en ik schuif zo ver mogelijk van hem vandaan in mijn stoel. Hij is te dichtbij en ik voel me ongemakkelijk. Maar ontsnappen kan niet; onze dijen raken elkaar nog steeds.

Ik schaam me kapot. 'Sorry, echt waar.'

Hij lacht zachtjes en haalt zijn schouders op. 'Geeft niks, ik had het gewoon niet verwacht. Je zult wel kapot zijn van het reizen. Wat is je eindbestemming?' Mijn hart slaat een slag over bij de jongensachtige glimlach die hij me toewerpt. Zijn wimpers zijn lang en dik, waardoor die oceaanblauwe ogen nog onweerstaanbaarder worden. Hij lijkt eind twintig.

'Ik weet niet of je met een vliegreis "eindbestemming" mag zeggen.' Ik speel mee met zijn grap en laat een korte lach ontsnappen. 'Coronado, Californië. Jij?'

Hij draait iets naar me toe en grijnst ondeugend om mijn opmerking.

'Hetzelfde, eigenlijk. Ik reis veel voor m'n werk, dus ik ben gewend aan lange vluchten.'

Ik knik, maar besluit dat het beter is er niet bij te zeggen dat ik dat ook ben.

Hij lijkt mijn stilte op te vatten alsof ik geen antwoord wil geven en mompelt: 'Eren.'

'Huh?' Ik kijk weer naar hem op en hij glimlacht.

'Mijn naam is Eren.'

'O. Aangenaam, Eren. Ik ben Nellie.' Ik gebruik mijn bijnaam in plaats van mijn officiële naam. Wat onwennig steek ik mijn hand naar hem uit. Schudden mensen eigenlijk nog handen? Ik ben gewend om te salueren. Alles hier aan de kant van de normale burgers voelt onwerkelijk.

Het is niet alsof ik tijd heb gehad om me weer aan te passen aan de samenleving. Ik liet mijn ware aard al zien toen ik op mijn vijftiende wees werd. Toen kreeg de ondergrondse militaire factie me in handen. Dat is nu tien jaar geleden.

Zo beland je dus tussen de elite van moordmachines. The Dark Forces nemen mensen zoals ik – mensen die iets onuitsprekelijks hebben gedaan – en maken gebruik van ons in plaats van ons op te sluiten. We bestaan niet, niet op papier. We zijn allang vergeten door de mensen die ons ooit kenden.

Ik ben niets meer dan een wapen. Een dolle hond die rent voor het onvermijdelijke genadeschot.

Misschien is het wel het donkerste geheim van de overheid: de schaduwzijde van de speciale eenheden die al het vuile werk doen waar zij hun handen niet aan willen branden. Antiterrorisme, buitenlandse gevechten, invallen in de wapenhandel. Wij worden gestuurd om het allemaal te stoppen en krijgen er nooit enige erkenning voor.

Kort samengevat: we zijn zelfmoordteams, de suicide squads. De generaals willen alleen dat de missies slagen. Wat er met ons gebeurt, interesseert ze geen reet.

Eren pakt mijn hand en schudt die licht. 'Het genoegen is geheel wederzijds,' zegt hij.

Hij leunt met zijn hoofd tegen de rugleuning en kijkt me strak aan. Zijn blik is zo indringend dat het voelt alsof hij dwars door me heen kijkt en me uitdaagt om weg te kijken. Normaal kan ik niet langer dan een paar seconden oogcontact houden, maar bij

hem voel ik niet de drang om weg te kijken. Hij zoekt iets in mijn ogen, bestudeert me aandachtig.

'Mooie tattoos in je nek,' zegt hij met een glimlach.

Mijn hand gaat automatisch naar mijn hals. 'Dankje. Ze deden fucking veel pijn toen ik ze liet zetten.'

'Dat geloof ik, maar ze staan je goed. Wacht er iemand op je in Californië?' vraagt hij zonder schaamte.

Ik schud mijn hoofd. Hij ziet vast de blos op mijn wangen. 'Nee, alleen werk. Niemand bijzonders daar.'

Of ergens anders.

Eren trekt een wenkbrauw op en kantelt zijn hoofd. 'Je bent te knap om niemand te hebben.' Het kind achter ons trapt tegen mijn stoel en ik knipper als een idioot bij zijn woorden.

Hij vindt me knap? In het leger krijg ik van mannen alleen opmerkingen als: 'lekkere kont', 'je bent neukbaar', 'hou van dat lange haar wat ik vast kan grijpen' of 'je hebt zuiglippen'. Maar toen kwam Jenkins, en hoewel hij me nooit mooi noemde, liet hij het me wel voelen met zijn stiekeme blikken en warme zoenen.

Maar als ik aan sergeant Jenkins denk, zie ik alleen nog het bloed waarin hij die laatste nacht lag. Na hoe ik hem in Patagonië zag, is het moeilijk om zijn blonde haar of zijn zeldzame glimlach nog voor me te zien.

Ik knipper de herinnering weg, de vlammen die eraan likken.

'En jij?' vraag ik. Ik neem aan dat Eren familie heeft, of op z'n minst een vrouw. Mijn blik glijdt naar zijn hand. *Geen ring.*

'Nah. Ik doe niet aan relaties.'

Dat wekt mijn interesse. Is hij militair? Hij lijkt mijn nieuwsgierigheid te merken en glimlacht.

'Ik zit bij het leger,' zegt hij. Ik merk dat hij er niet graag over praat, dus ik laat het daarbij. Ik vertel niet dat ik zelf ook een getrainde moordenaar ben. Over de squad waar ik me bij ga voegen mag ik niet praten, dus ik hou mijn mond. Maar de gedachte eraan herinnert me aan de hel die op me wacht. Malum Squad. Het Dark Forces-team dat ze sturen als geen van de andere suicide squads beschikbaar is. Malum, die Riøt hebben genaaid toen ze niet kwamen opdagen bij het controlepunt, vlak voordat alles in Patagonië naar de klote ging.

‘Bedankt voor je dienst, meneer,’ zeg ik met een grijns. Zijn ogen lichten op van interesse waardoor zijn mondhoeken iets opkrullen. Hij kan onmogelijk iemand zijn die ik op de basis tegen zou komen, toch? Ik betwijfel het. Normaal flirt ik niet met collega’s – dat loopt altijd slecht af – maar de mannen waarmee ik werk zijn ook geen modellen. Ze zijn verdorven en gewelddadig, net als ik.

Hij lijkt veilig. Bovendien kan hij onmogelijk bij de Dark Forces horen. Hij heeft die hardheid niet.

Eren lacht en schudt zijn hoofd. ‘Ik ben maar een lage officier. Hé, Bradshaw is wakker,’ mompelt hij en kijkt langs me heen. Ik volg zijn blik naar de man aan mijn andere kant, het andere been dat tegen het mijne rust. Ik kijk recht in die ijzig blauwe ogen en zie het intimiderende litteken onder zijn linkeroog. De verkleu-ring loopt net onder zijn onderste ooglid, maar hij lijkt er geen last van te hebben. *Hij heeft geluk gehad dat het mes hem net miste.*

Jenkins had dat geluk niet. Ik ril bij de herinnering aan het bloed dat uit zijn borst stroomde. Mijn vuisten ballen zich boven mijn dijen en ik probeer de laatste beelden van hem uit mijn hoofd te wissen. Ik zou hem moeten herinneren als de soldaat die hij was, niet als de man die ik achterliet op het slagveld. Hij zei dat ik hem daar moest achterlaten, en dat deed ik. Ik volgde zijn laatste bevel op.

Dat spookt nog altijd het ergst door mijn hoofd. Het moment waarop hij besefte dat ik hem werkelijk achterliet, precies zoals hij had bevolen. Hij klemde zijn kaken op elkaar en glimlachte.

De pijn verdwijnt nooit. Het groeit alleen maar.

Ik dwing mijn vingers zich te ontspannen.

Bradshaw kijkt me rustig aan, zijn kille houding nog altijd onwrikbaar. De desinteresse die van hem afstraalt is niet normaal. Ze zijn duidelijk een tweeling, maar nu ik ze allebei van dichtbij zie, merk ik dat hun ogen verschillende tinten blauw hebben en hun persoonlijkheden niet meer van elkaar konden verschillen. Als vuur en ijs.

‘Nellie.’ Ik steek mijn hand naar hem uit, net als bij Eren, maar Bradshaw kijkt me alleen met diezelfde kille blik aan. Hij

lijkt niet eens in de verleiding te komen om mijn hand te schudden. *Jezus, wat is er met die gast?*

Eren stoot zijn schouder tegen de mijne. 'Hij is tegen iedereen een klootzak, trek het je niet aan.' Bradshaw reageert niet, lijkt niet eens beledigd. Hij zet gewoon zijn koptelefoon weer op en sluit zijn ogen. Zijn wimpers zijn lang en raken bijna zijn bleke huid. Ik blijf een moment langer kijken dan gepast is, betrapt op het bewonderen van zijn haast etherische gezicht, voordat ik mijn aandacht weer op Eren richt. Hij grijnst. 'Heb je zin om vanavond wat met ons te gaan drinken? Of heb je ergens anders plannen?'

Hij nodigt me uit? Er fladdert iets in mijn borst. Er is eigenlijk maar één persoon voor wie ik bang ben om hem morgen tegen te komen. Ze noemen hem Bones. Men zegt dat hij de wreedste man is binnen de Dark Forces. Blijkbaar geniet hij ervan om ribbenkasten open te breken en letterlijk harten uit lichamen te trekken. Soms zelfs botten. Vandaar zijn verontrustende codenaam.

Helaas is hij mijn partner bij Malum en ik heb geen idee hoe ik dat ga overleven.

Maar Eren is hem niet. Dat weet ik zeker. En als ik de komende maand ellendig ga zijn, waarom dan niet nog één avond lol maken?

Ik beantwoord zijn glimlach.

'Lijkt me goed. Het kan alleen niet te laat worden, morgenvroeg heb ik verplichtingen,' zeg ik zo nonchalant mogelijk. Alleen al bij het idee om uit te gaan stroomt de adrenaline door mijn lijf. Misschien lukt het me zelfs om Eren mee te krijgen voor een onenightstand.

Zijn glimlach is dodelijk. 'Ik zou er niet aan moeten denken om iemand zo zoet als jij te laat thuis te brengen.'

De bar blijkt een volwaardige nachtclub te zijn. Niet zo'n smerig soort wat ze in kleinere steden hebben, maar een club met portiers voor de deur die reserveringen en gastenlijsten checken.

Ik betaal de chauffeur van de Uber en staar naar het gebouw. De muziek dreunt zo hard dat je de gesprekken buiten nauwelijks kunt horen. *Moet ik niet gewoon teruggaan naar het hotel?* Ik overweeg het, maar Eren staat al op me te wachten en roept mijn naam.

De legging en het zachte, nauwsluitende T-shirt dat ik in het vliegtuig droeg, leken geschikt voor een bar, maar hier val ik op tussen de jonge vrouwen met blote buiken en ultra korte shorts. Niet dat ik zulke kleding bezit. Ik heb weinig ingepakt; ik heb maar drie outfits die niet voor op de basis zijn. Dit is de eerste keer in maanden dat ik weer van de basis af ben. De Dark Forces bestaan niet bepaald uit vrijgevochten mensen. We zitten ergens tussen criminelen en de jachthonden van het leger in.

Eren komt me tegemoet op de stoep. 'Daar is ze. Ik dacht al dat je ervandoor zou gaan als ik je niet zou opvangen.' Hij knipoogt en ik kan alleen wat ongemakkelijk terug glimlachen.

'Het heeft even door m'n hoofd gespeeld.'

Hij grinnikt en leidt me rechtstreeks naar de ingang. Ik werp een blik op de rij chagrijnige mensen die staan te wachten om binnen te komen, hun ongeduld en frustratie is bijna tastbaar. Ik haat het ook als mensen voordringen. De portier werpt me een norse blik toe, maar Eren knikt naar hem en ik mag zonder problemen doorlopen.

Aan zijn uitstraling had ik Eren nooit gekoppeld aan iemand die vaak naar dit soort clubs gaat.

'Ben je hier al eens geweest?' vraagt hij soepel voordat hij zijn arm om mijn schouders legt. Een rilling loopt over mijn rug en mijn hart slaat sneller. Ik schud mijn hoofd en hij grijnst. 'Maak je klaar voor een geweldige avond.'

We betreden de dansvloer van de club. Het is er donker, de gezichten van anderen zijn nauwelijks te onderscheiden. Blauwe en paarse lichten flitsen op de maat van de muziek en sturen een golf van opwinding door mijn aderen. Damp kringelt in de lucht terwijl de lichten de schaduwen doorsnijden en de scherpe geur van alcohol me tegemoet komt.

Ik ben al sinds ik tweeëntwintig was niet meer op een plek als deze geweest, en deze is véél chiquer dan waar ik heen ging.

Eren glimlacht naar me, duidelijk tevreden over mijn verbazing. 'Ik haal de drankjes,' roept hij boven de muziek uit.

'Doe mij maar een blikje wat nog dicht zit,' schreeuw ik terug. Een duivelse grijns verspreidt zich over zijn gezicht.

'Slim meisje.' Hij knipoogt en verdwijnt in de mensenmassa rond de bar.

Ik lach en schud mijn hoofd, benieuwd hoe deze avond zal verlopen. Het zou niet het ergste zijn om nog één onenightstand te hebben voordat ik weer in de hel terechtkom. Eren lijkt het type dat goed is in losse avontuurtjes. In ons vak is dat geen slechte eigenschap. Onze levens zijn kort en we zijn altijd onderweg. Maar in mijn geval leef ik ondergronds; zelfs als ik een relatie wílde, zou het niet kunnen.

Het lijkt erop dat Eren nog wel even bezig zal zijn. Ik vernauw mijn ogen terwijl ik hem observeer, zijn pogingen om de aandacht van de barman te trekken zijn vruchteloos te midden van de schreeuwende mensen met zwaaiende betaalpassen. Mijn blik glijdt over de zee van lichamen die bewegen op het ritme van de muziek. De dansvloer ligt in het midden van de club, met zitplaatsen langs de randen voor mensen die willen bijkomen of drinken. Elke beat dreunt zo hard dat hij in mijn botten trilt. Ik glimlach in mezelf en wring me tussen de warme, zweterige lichamen, tot ik er zeker van ben dat niemand me zal zien genieten.

Het voelt vreemd bevrijdend om op een plek te zijn waar niemand je kent. Niemand die je veroordeelt omdat je je laat gaan.

Ik dans al meer dan tien minuten, rustig en in de maat, wanneer een remix van *Hey Mama* van David Guetta begint en de menigte enthousiast begint te gillen. De sensatie is opwindend en mijn hart klopt sneller in mijn borst. Ik laat mijn lichaam meegaan in hun enthousiasme en beweeg mee op de bas, mijn heupen volgen het ritme van het liedje.

Mijn oogleden voelen zwaar, mijn kin kantelt iets omhoog en toevallig kijk ik naar de verste muur van de club. Tegen die muur staat Bradshaw. Zijn armen zijn strak over elkaar geslagen, hij is volledig in het zwart gekleed met zijn capuchon nog steeds op.

Een flits paars licht valt even op hem en verlicht die kille ogen die recht op mij gericht zijn, alsof hij al die tijd heeft staan kijken hoe ik met mijn heupen bewoog. Ik had eerder geen goed zicht op de tattoos in zijn nek, maar nu het licht erop valt, is het onmogelijk de inkt te missen die langs zijn perfecte kaaklijn loopt en die zijn trekken nog scherper maakt.

Er zit iets in de manier waarop hij naar me kijkt, als een uitgehongerde man die een zonde overweegt. Niemand hoeft me te vertellen dat er geen enkele fatsoenlijke gedachte in zijn hoofd zit.

Alle alarmbellen gaan af bij deze man. Maar ik kan niet wegkijken. Hij trekt me aan, beangstigt míj zelfs. En ik ben iemand die een man in vijf seconden kan doden.

Mijn bloed wordt koud onder zijn blik, maar ik stop niet met dansen. Ik houd zijn intense blik een paar seconden vast om duidelijk te maken dat hij me niet intimideert, voordat ik mezelf dwing achteloos weg te kijken, alsof ik hem niet fascinerend vind.

Hoe kon ik de gestoorde andere helft van de tweeling vergeten? Ik foeter op mezelf terwijl ik met mijn ogen rol. Ik weiger hem te laten merken dat zijn aandacht me raakt. Mijn moeder zei altijd dat ik iets had met foute mannen. Ik betwijfel of ze bedoelde dat ik ooit zou vallen op types met duidelijke psychische problemen. De soort waar je God niets over vertelt wanneer je in de kerk om vergiffenis bidt – de mannen met een duistere geschiedenis en een rugzak vol bagage.

Nieuwsgierig, misschien zelfs uitdagend, sla ik langzaam mijn wimpers weer naar hem op. Hij staart nog steeds onverstoorbaar naar me. Hitte trekt door me heen door zijn brutaliteit. Het kan hem niks schelen dat ik hem recht aankijk. Hij lijkt totaal niet van zijn stuk gebracht terwijl ik door blijf dansen, ogenschijnlijk onbewogen door hem, mijn heupen rollend op de beat, mijn handen boven mijn hoofd net als iedereen om me heen. Toch zie ik hoe zijn vingers zich strakker om zijn arm klemmen en zijn onderlip onder zijn tanden verdwijnt.

O. Zijn muren zijn dus niet helemaal ondoordringbaar.

Terwijl ik blijf bewegen, voel ik dat er iemand achter me komt staan, vingertoppen glijden zacht over mijn heupen in een stille

vraag. Ik glimlach en antwoord door tegen hem aan te leunen en mijn kont tegen een harde erectie te drukken.

Ja, het is lang geleden dat ik in een club zoals deze was. Waar de lucht zwaar is van lust en alcohol. Waar vreemden je aanraken in de hoop dat je het toestaat.

Mijn nieuwe danspartner reageert meteen en beweegt in hetzelfde ritme mee. Zijn vingers drukken in mijn taille terwijl we op de maat wiegen; zijn ademhaling wordt zwaarder met elke beat. Even vergeet ik mezelf, laat mijn rug tegen zijn gespierde borst zakken en geniet van de geur van zijn cologne.

Ik kijk weer naar waar Bradshaw stond, maar hij is weg. De harde druk tegen mijn kont houdt me niet erg bezig, tot ik niet meer hoef te raden waar Bradshaw heen is gegaan.

'Hé, wat doe je?' roept de man achter me woest. Zijn lichaam wijkt abrupt van het mijne, en de kou die achterblijft maakt me geïrriteerd.

De muziek is luid, mijn hart bonst mee op het ritme. Ik draai me om en zie Bradshaw de man waarmee ik net danste opzij duwen. Die kijkt alsof hij wil terugslaan, maar één blik op Bradshaws intimiderende postuur is genoeg; hij vloekt en verdwijnt in de menigte.

Ik frons en schreeuw: 'Wat is jouw probleem?'

Bradshaw richt zijn aandacht weer op mij, met dezelfde kille blik, maar dit keer zit er iets van interesse in. 'Je bent met óns.' Het is het eerste wat ik hem hoor zeggen, en even lijkt alles om ons heen stil te vallen. Hoewel hij niet schreeuwde, galmt zijn stem in mijn hoofd. Ik wil hem nog eens horen.

Ik slik en besluit het maar te laten rusten, weet niet zeker wat precies zijn bedoeling is.

Het volgende nummer dreunt door de club: een remix van *Summertime Sadness* van Lana Del Rey. Terwijl ik weer begin te dansen, houd ik mijn blik op Bradshaw gericht. Zijn ijzige ogen flitsen door het licht. Zijn neusvleugels trillen, zijn kaak is gespannen.

Ik draai me om om zijn zware blik te ontwijken en laat mijn lichaam het ritme weer vinden. *God, laat Eren alsjeblieft opschieten met die drankjes.*

Ruwe handen glijden over mijn heupen. Ik hoef niet om te kijken om te weten dat ze van Bradshaw zijn. Ze zijn hard en dwingend, net zo strak als hij eruitziet, en toch zinnelijker dan welke aanraking ik ooit heb gevoeld. Misschien komt het door de dreiging erachter. Door de intensiteit van zijn greep. Hitte stroomt door mijn hele lijf terwijl zijn vingers zich in mijn huid drukken.

Mijn verraderlijke lichaam smelt instinctief tegen de harde lijnen van zijn borstkas. Tot mijn verbazing voel ik de spieren onder zijn hoodie. Zit hij, net als zijn broer, ook in het leger? Ik beweeg mijn heupen tegen hem aan en glimlach als ik voel dat hij hard is.

Hij houdt één hand op mijn bewegende heupen terwijl hij met een vinger onder mijn shirt glijdt en de huid van mijn buik aanraakt, bijna vragend. Mijn glimlach begint pijn te doen door dit spel. Ik laat mijn hand over de zijne glijden en duw die iets verder omhoog, om duidelijk te maken dat hij me mag ontdekken.

Bradshaw lacht laag, donker, bijna te zacht om te horen. Het geluid is zo rauw en hongerig dat ik mijn dijen tegen elkaar moet drukken om het plotselinge verlangen in bedwang te houden.

Holy shit. Wie ís deze man?

"SAMEN KUNNEN ONZE GEBROKEN DELEN ALLES."

Nell Gallows is de enige overlevende van een dark elite-eenheid van paracommando's, Riøt, na een verwoestende aanval twee jaar geleden. Het is dan ook geen verrassing dat ze wordt gerekruteerd voor het special ops-team: Malum. De eenheid die gaat waar niemand anders wil of kan gaan. Er is maar één probleem: Malum geeft de Riøt-eenheid de schuld van hun enige slachtoffer tijdens de Patagonië-missie.

Haar toekomst is al verdoemd nog voor ze zich bij de nieuwe eenheid kon aansluiten. Dus Nell besluit om nog één nacht te leven. Met een onenightstand. Tenminste, dat was het plan. Maar ze ontdekt te laat dat de duistere en mysterieuze man die ze alleen als avontuurtje wilde, niet alleen haar nieuwe strijdmakker is, maar ook degene wie ze het meest vreesde: haar directe meerdere en onaantastbare duivel in het veld. Bones.

Hij is een hel op aarde – wreed en meedogenloos, maar bovenal heeft hij een hekel aan haar en hij zorgt er maar al te goed voor dat ze dat weet. Toch wil ze niet van zijn zijde wijken wanneer hij het evacuatiepunt niet kan bereiken als hun missie verkeerd afloopt.

Ze blijft achter met de duivel en zijn geheimen. En ze hebben enkel elkaar om op te vertrouwen wanneer er geen geloof meer overblijft.

ISBN 978-94-6440-857-7

9 789464 408577 >

SVM PUBLISHING

SVMPUBLISHING

SVMPUBLISHING